

tekningina gjörði Valdemar Dalsgaard

helt fram, hon snúði seg nú um útgrevstrar á Gotlandi, um það fríska málið, um Linear B. Men onkursvegna, á onkran ógvuliga subtilan hátt, var samspælið í stovuni broytt. Orð, bros og eygnaköst fórkaðu seg frá menniskja til menniskja eftir kakuskálanum, har stór-mánagosop nú talaðu sitt týðiliiga mál um bakikynstrið í húsinum. Men eingin hypotenusu endaði hjá mær. Og royndi eg at tekna eina, var eingin móttakari til hennara. Eg var, á ein hátt, eg ikki uppdagaði beinan vegin, settur út um samspælið í stovuni. Royndi eg at siga okkurt, var það, sum talaði eg út í tóman heim. Henda staðan ávirkaði meg reint kropsliga. Eg kendi það, sum eg lættnaði. Til endans kendi eg meg lættan sum eina fjøður og — ósjónligan. Eg sat mílum heimins blíðastu og mest hovisku og prátingarsomu fólk og kendi það, sum var eg ikki til.

Av tí at mín leikpartur nú var áhoyrans og áskoðarans, fór eg aftur at eygleiða Aymée. Hon sýntist ikki at hava ansað eftir teimum ósjónligu skuggum, sum eitt bil høvdu sveimað yvir stovuni. Hon luttók, við einum kunnleika og einum idni, ið vóru henni til heiðurs, í samrøðuni. Min vitan um kosmetikk og háfríðkan er ógvuliga avmarkað. Kortini sat eg og gjörði nakrar broytingar í frisirini og útsjónini hjá Aymée, og fram í minum huga steig ein onnur Aymée, við longum, leysum purlum og klárum, ómóðum eygum og eitt sindur av reyðum á kjálkunum, og knappliga varnaðist eg, at hetta var ikki nokur dreymanmynd, hetta var ikki ein hvorsvísjon, hetta var tann gentan, eg hevði hitt á eini veitslu ta triðju ferðina, eg var heima og ferðaðist, og vit vóru ta bæði 25, og tá ið tónleikurin fór at brúsa, og eg bað Aymée upp at dansa, ansaði eg eftir, at hon enn hevði floyaleygu og kyksilvurmál, og vit hvurvu inn í ein myrkan krók, og hvussu kann eg nakrantíð gloyma orðini í hátalaranum... *deine Heimat ist das Meer, deine Freunde sind die Sterne, über Rio und Shanghai, über Bali und Hawaii...*

Eg vaknaði upp úr minum dreytum, tá ið Petrína fastir helt fyri við Aymée, við eini rødd, ið gnaddaði móti minum sansum, sum ein gaffil, ið gleppir eftir einum tallerki.

— Hevur tú nú aftur fingið høvuðpinu, Aymée?

Eg hugdi at Aymée. Hon sat netupp tá og toygdi seg, lurtandi, yvir imóti harra Persson. Sjóðið var nógv beint tá, og hon hevði lyndi til likasum at kroysta sitt vakra andlit fyri at fáa fatur á tí, sum harra Persson segði. Varrarnar á henni sýntust mær at vera tynri, enn tær plagdu. Og í pannuni sóust tvær foyrur, sum gingu vinkulrætt inn á hvørja aðra og møttust beint yvir eygnabrúnum.

— Tað bilar ikki, segði Aymée, tað fer nokk at javna seg.

I hesi løtu royndi ein rødd aftur at fáa orðið í mær, men tað var til fánýtis, og tað var bara eg, sum hoyrði neyðarrópið: Aymée, Aymée, tak teg saman, áðrenn tað er ov seint, ger uppreistur, bið tey halda kjaft, endavend borðinum, sprong húsin i luftina...

— ...tað er nakað, eg fái viðhvørt, tað plagar at javna seg, eg fari inn í kamarið og leggi meg eina løtu.

Og Aymée hvarv inn í kamarið.

Borðhaldið var av. Stundin var komin til sigarinnar og kortini. Konufólkini fóru inn í eitt annað rúm at spæla kort, og

harrarnir settust í hvør sin djúpa stól við sigarunum. Tá ið onkuntið steðgur kom i ta heldur treku samrøðuna, hoyrdist ein hugsunarsom murrar, hvørs upphav var tann stóri ruggistólurin, har harra Persson nú sat og minti um drottin á hásaeti sinum.

Eg var sitandi so leingi, eg fyri kurteis sakir helt tað bera til. Aymée sá eg einki til.

Tað var sama veðrið uttanfyri, tá ið eg nakað seinni segði farvæl og slepti mær út gjøgnum dyrnar hjá harra Persson. Myrk skýggj jagstraðu hvørt annað eftir himmalhválvinum, tað dikti niður, og troini i urtagarðinum hjá harra Persson sveiggjaðu aftur og fram og ristu slettir av vætu burtur úr sær.

Tað var frískligt og svalandi uttanfyri.

Eg fekk eitt merkligt hugskot. I staðin fyri at skunda mær heim fór eg ein langan túr. Eg hevði hvørki frakka ella hógvu. Eg gekk hattleysur igjøgnum regnið og stormin. Liðandi setti vætan inn at mær, inn igjøgnum klæðini, inn at kroppinum. Eg kom at stiga í ein hyl, og brátt dýggjaði vatnið í skónum. Tað var-

di ikki leingi, so hevði eg fingið karm. Eg neyt hesa kensluna at ganga úti í regninum og storminum og verða tvigin frá innast til uttast. Spakuliga feldi eg, hvussu tilvitið seyrði inn í kroppin og hugan, samstundis sum kenslan av vektloysi liðandi regnaði og vættist burtur úr kroppinum.

Nakað seinni fór eg aftur til útlondini. Aymée havi eg ikki skifti orð við síðani.

Men fyri stuttum, tá eg var heima i ørindum eitt stutt skifti, bar eg eyga við hana. Eg hevði verið og svomið.

Tá eg nærkaðist Forngripasavninum, sá eg tvey fólk koma út haðani og lata portrið væl aftur eftir sær. Eg kom nærri og sá, at tað vóru harra Persson og konan. — *Longu teir gomlu grikkar...* hoyrði eg harra Persson siga, við hesi djúpu, monumentalu røddini, og eg hömdaði ein professoralan peikifingur, lagandi i luftini ein varða av fornfrøðiligari vitan, men so kom eitt vindblak og fór avstað við restini av orðum hansara. Frú Persson vendi sær imóti honum, við lurtandi eygnabrá, eins og spilaði hon seg út fyri at fáa fatur á øllum, hann segði, og tá

sá eg, at tað var ikki frú Persson men Aymée. Hon var í svørtum turriklæði, av sama slag, sum frú Persson plagdi at ganga í, helst var tað tað, sum hevði gjørt, at eg mistók meg. Men kanska var tað eisini nakað annað. Aymée plagdi at hava eitt yndisligt og líðiligt gongulag. Nú gekk hon skjótt og mest at kalla takt-fast, næstan sum ein sunnudagsskúlalærarinna, ið er ov sein í skúlan, ivaleyst var tað neyðugt fyri at kunna fylgja við harra Persson. Eg helt, hon var afturfarin, hvokkin. Harra Persson tosaði við-ari, og gávumildar hvirlur bóru orð sum *katakomburnar* og *Cerveteri* niðan imóti mær. Eg hevði ikki hug at skifta orð við nakran beint tá, men gekk spakuliga aftan á harra Persson og dóttirini. Av onkrari lógnari grund hefti eg meg knappliga við oyruni á harra Persson. Tey stóðu út úr høvðinum á honum, bleik og vælskapt, sum sjálvstøðugir skapningar, sum ófatiliga klökkar og varugar antennur. Vakni og varug sum oyruni á einum varðhundi.

